

אהבתו של מרן לילדי ישראל הייתה מפרסמת וידועה. הורים רבים התכוננו בלב נרגש ליום שבו יגיע בנם לגיל שלוש, על מנת לעלות עמו אל ביתו של מרן, ולזכות שמרן יגזר תלתי משער הבן, ויברך אותו שזכה להיות גדול בתורה ובמצוות.

כמו בכל יום, הגיע אל ביתו של מרן אב אחד, עם בנו בן השלוש, על מנת לקבל את ברכתו של מרן.

הבן, חתן החלוקה, היה לבוש חליפה חגיגית. כפה חדשה הדקה לראשו בסכות שחרות, וכלו קרן מאשר.

באותה שעה שבה הגיע האב לבית מרן, שב גם מרן לביתו מארוע כלשהו שבו השתתף. האב, שהבחין ברכבו של מרן מתקרב, שמח בלבו. "ברוך ה', באתי בשעה מצונית. אבקש ממרן ברכה לבני בדרכו לביתו, וכך לא אעכב אותו בזמן למידו", והוא התקרב עם בנו אל מרן.

מרן הביט בילד בעינים אוהבות, והעניק לו טפיחה של חבה על לחיו. מי שזכה לקבל טפיחה כזו ממרן, חש תמיד מאשר עד אין קץ, אולם הילד הקטן, שלא הבין את משמעות הטפיחה, נבהל, שמט את ידו מידו של אביו, וברח לנפשו...

ומֵרֶן, שֶׁהִיָּה בְּאוֹתָהּ עֵת בֶּן לְמַעֲלָה מְשֻׁמוֹנִים, הֵחֵל לְרוֹץ אַחֲרֵי הַיֵּלֶד, וְלִקְרֹא לוֹ. "בּוֹא, בְּנִי. בּוֹא, בְּנִי".

הַיֵּלֶד נִעְצָר, וּמֵרֶן הִתְקַרֵּב וְהֵחֵל... לְבַקֵּשׁ מְחִילָה. הוּא לִטֵּף אֶת לִחְיוֹ שֶׁל הַיֵּלֶד, וּבְמִשָּׁךְ דְּקוֹת אֲרָכּוֹת הִסְבִּיר לוֹ, בְּשִׁפְפָה שֶׁל יְלָדִים, שֶׁהוּא אוֹהֵב אוֹתוֹ אֲהָבָה גְּדוֹלָה, וְשֶׁהוּא מְכַבֵּד אוֹתוֹ כְּמוֹ שֶׁמְכַבְּדִים אִישׁ מְבֻגֵּר. אוּלָם גַּם לְאַחַר שֶׁהַיֵּלֶד הִשְׁתַּכְנֶנֶע, לֹא נִרְגַּע מֵרֶן.

"בּוֹא עִמִּי", אָמַר. הוּא אָחַז בְּיָדוֹ שֶׁל הַיֵּלֶד, וְעָלָה עִמּוֹ לְבֵיתוֹ לְעֵינֵי הַנוֹכָחִים הַמְּשֻׁתָּאִים.

הוּא הֶעֱלָה אֶת הַיֵּלֶד לְחֹדְרוֹ, הוֹשִׁיב אוֹתוֹ לְצִדּוֹ עַל כֶּסֶּא מְכַבֵּד, וְשָׁלַף מִן הַסִּפְרִיָּה אֶת אֶחָד הַסִּפְרִים שֶׁחִבֵּר.

מֵרֶן פָּתַח אֶת הַסֵּפֶר בְּעִמּוּד הָרִאשׁוֹן, שָׁלַף אֶת עֵטוֹ, וְכָתַב לַיֵּלֶד הַקָּדֵשׁה אִישִׁית, חֲמָה וּמְרַגְשֶׁת. וְרַק אֵז, לְאַחַר שֶׁהַיֵּלֶד קִבֵּל אֶת הַמַּתָּנָה בְּחִיוֵךְ שֶׁל אִשָּׁר, נִפְרַד מִמֶּנּוּ מֵרֶן לְשֻׁלוֹם וְשָׁקֵעַ בְּתִלְמוּדוֹ...